

ÚTĚK DO NÁVRATNA

Světlo se stínilo a přešlo do ústraní
vždy dále od středu který je rovnostranný
zatímco příměří zůstává na okrajích
boj v středu přežívá v soukromých jinotajích

Tak dlouho poutané řetězy v temných stájích
poselství k severu šíří se cestou na jih
co slova zašití jejich stín nezabrání
smyslu se dopátrat ve vzkazu odevzdání

Volno je bezbřehé a konce mu snad není
jak Mrtvé moře je v slzavém prosolení
má stěny prostupné do zvonu větruprázdna
kde splihlost nadouvá otokem plachty rázna

Lod' stále odplouvá v soukromém malém štěku
a volbou zabíjí svobodu na útěku
je jako spodní proud a nazpátek mě vrací
splétá mě hladkostí a dosud neobrací

Do jakých dlouhých let ta plavba nedospívá
kolik na sextantu podivných úhlů zbývá
kde hloubka začíná kam noha nedosáhne
na této palubě na sypkém písku spádné

Má cesta ke světlu v zákrutech stíny sivá
oštěpy přímočar usvědčí z nepravdiva
když srdce zasáhnou že z něho vykrvácí
úzkost své bolesti a radost zpět se vrací

Ta v skále zůstává a v studni do okovu
možno ji načerpat jak pramenitou vodu
a lze ji vyčerpat po mnohém nabírání
když půlnoc žíznila a bylo před svítáním

Průsečík volnosti

kde všechny strany v středu
splynuly v nestrannost

a jsou teď bez výhledu
střed kříže stmeluje a není více místa
pro žádný jiný střed který se do stran chystá

Slova jsem zvažoval
  jak sám bych je byl stvořil
a do hrůz významů je sledoval a prožil
když náhle v úlevě jakoby do výsměchu
jsem hleděl zahanben do dřavého měchu

Ta slova dvojcestná do záporu i kladu
výhonky významů třepila do rozpadu
dostavník staletí přepřáhá v místě z místa
kočí na kozlíku retrospekt vizí chystá

Jimi lze nahlédnout do kvadratury kruhu
do háků křížových rozlámat nebes duhu
pěšce a létavce bez cíle bez motoru
vodiči temných blat navedou do svých dvorů

Pláč vdov a sirotek naděje rmutný zákal
zoufalství zdeptaných požárů vzpoury podpal
smetánka výkvětu poznaná po ovoci
červivost bezpráví a právo první noci

Vyšli i ze svatyň a v znetvoření srůstu
své kroky vřadili v masopust bohapustu
kde lovci hlubiny směnili na mělčíně
co patří císaři za světlo ze svatyně

Těm všem jsme zhřešili že ještě přežíváme
nešli jsme do cechu své vlastní dílo máme
že není schváleno nebude přihozeno
v stodole pokroku na vyklíčené seno

Co bylo úsměrné znovu se rozkolejí
a slova nejedlá znovu se v ústech hřejí
by byla k ztrávení v průsmyku jinotaje
kdyby se prořkla jsou hnaná jako z ráje

Když skutky utekly a zůstala jen slova
hoře na úpatí Sysifos tlačí znova
kámen jak naději která se vysmekává
a každým únikem se tíživější stává

Součty za staletí a kdo je bude platit
všechny ty životy které už nelze vrátit
zničené možnosti nemožné opakovat
všechny ty poklady které už nejde schovat

všechny ty slavnosti co nejde odeslat
vývrtné vytáčky z nichž nelze sedít závit
všechny ty hostiny co nelze hladem zlačnit
výsměch a hrubosti které už nelze zvláchnit

všechny ty myšlenky nedošlé do zralosti
boje a zápasy a vybělené kosti
všechny ty objevy co nelze neobjevit
všechna ta odkrytí co nelze nově zjevit

moře a pevniny na mapách bílá místa
to vše je sečteno a k plavbě zpět se chystá

Všelidská řešení co viny nerozhřeší
touhy a naděje které se samy těší
je jedna naděje po níž se v touze stoná
Naděje Sionu v náručí Simeona

Když bouře minula a za obzor se ztrácí
znali jsme poslední z všech lidských variací
bídy a otroctví či jmenovatel hřichu
vynese poznovu v pochodni lest a pýchu?

Pravda se rozvláční lež nedaleko čeká
mír v dílnách otroctví jak v krasu skrytá řeka
zjevná i ponorná i slitá do zrcadla
stín mincí stříbrných hází do večerádla

Puzen zlou zimnicí pomsty a nenávisti
v dostizích lísání vsazuje na lítici
podkoní v dostihu a vůdce na postihu
a v obou soutěžích vždy v stejnošitém střihu

V postoji zpupnosti ač nižší pod celníka
svědomí zajistí a běsy odemyká
jsou jeden nebo dva či spíše je jich více
mají však znamení vtisknuté od lítice

Dožínky života a kdo je bude zlatit
účtenky národů a kdo je bude platit
nezvaní v domě jsou pro chasu málo místa
když ubrus prostřen je a k hostině se chystá

Tak byla staletí s menšími přestávkami
obrody národů jak rozbřesk za horami
kdy ledy krutostí tály a my se chvěli
a k lidské dobrotě se s vírou obraceli

Závaží lidských břed a kdo je může zlehčit
nemoce sobectví a kdo je umí léčit
odchody návraty i domov když nás hostí
uprostřed hostiny se jiná touha postí

Úzkosti člověka
tětiva samostřílu
kdo pnutí popustí
a odejme tu sílu
snad nikdy nikdy nebude
má píseň odehraná
věnoval jsem ji naději
život každého rána

zpíval ji jako výstrahu
národu pro přežití
by vykřesal se z úbytě
nežli ho smrtka chytí
není to žádná kmotřička
kterou lze usmlouvati
jen národ z pevné ocele
je síla která platí

řeč
lněná krajka lučních niv
silami silic prosycená
už v jejím zrodu byl jsem dřív
celá má touha narozená

problesky slov ve vědomí
i po smrti nás vlnou nese
naše řeč domů ke Slovu
k vyřčení naší existence

k řešení celku života
i k návaznosti širší
od hořčičného semínka
od jeho víry vzklíčit

ke klíčům vstupní modlitby
jediné cestě nad hvězdami
do vústění všech souhvězdí
do bytí Slova mezi námi

+

/Útěk do návratna/